

קכח. אלו דיני ממון דנים בבבל ואלו אין דנים? (פד:)

כל דיני ממונות השכיחים ושיש בהם חסרון כיס, כגון: הודאות והלוואות, נזקי שן ורגל, שור שהזיק – גובין. ואם אינם שכיחים (כנזקי אדם. וכן נגיחת שור, שאין שכיח שיהא מועד בבבל. וכן כל הקנסות), או שכיחים אך אין בהם חסרון כיס (כתשלומי בושת) – אין גובין.

קכט. א. כיצד שמין תשלומי צער?

ב. מנין משלמין צער במקום נזק?

ג. האם משלמין צער שלא במקום נזק, ומדוע? (פד:–פה.)

א. צער במקום נזק – אומדין כמה אדם רוצה ליתן לקטוע לו ידו המוכתב למלכות, שלא יקטעו לו בסייף אלא בסם ללא כאב. (צער שלא במקום נזק – לא מבואר להדיא בגמרא כיצד לשומו. וע' ראשונים).

ב. למדו מיתור 'פצע תחת פצע'.

ג. מחלוקת רבי ובן עזאי. וסתם משנתנו שמשלם, ומקור הדין נלמד מ'כויה תחת כויה'.

קל. א. כיצד הם תשלומי ריפוי, האם נותנים לניזק דמי הוצאת הרופא, או יכול המזיק לשלם לרופא שירפאהו, והאם יכול לתת לכל רופא שיחפוץ?

ב. אם מצב המכה הורע כתוצאה מאי ציות לדברי הרופא, האם חייב המזיק בדמי ריפוייה עד שתבריא? ומדוע? (פה)

א. יכול המזיק לתת לרופא שירפאו, ואינו חייב לשלם לניזק עצמו. ואינו יכול להשיג רופא שירפא בחנם, או רופא ממקום רחוק, שיכול הלה לטעון שאין רפואתו טובה ואחראית דיה.

ב. פטור. ומיעטו זאת מ'רק'.

קלא. מי שהשיר שערותיו של חברו – באלו תשלומין מחייבין אותו? (פו.)

בגילוח רגיל – תשלומי נזק: תלוי במחלוקת אביי ורבא על נזק זמני. צער וריפוי: אינם שייכים (כשאין כאב ופצעים מאתו גילוח). שבת: אם הדבר מפריע לעיסוקו (כדוגמת הליצנים שהוזכרו בגמ'). בושת: חייב. בגילוח בסם, שהשער אינו חוזר – משלם נזק לכו"ע. ואם הסם גרם לבקעים – משלם גם צער וריפוי.

קלב. א. הקוטע יד עבד עברי – למי הוא משלם?

ב. קטע ראש אזנו / אפו של עבד עברי, שאין הדבר מפריע לעבודתו אצל רבו – למי משלם? (פו.)

א. לאביי: נזק – לעבד. שבת – לרב. לרבא: – לעבד, וילקח בהם קרקע והרב אוכל פירות. (וכתבו התוס' ששבת – הכל לרב).

ב. לעבד.

קלג. א. האם יש חילוק בתשלומי בושת בין עשיר שבויש לעני שבויש? ואם כן – מהו?

ב. האם חייבים בתשלומי בושת לסומא?

ג. סומא שבייש – האם חייב בתשלומי בושת?

ד. בייש ישן ומת משנתו – האם חייב בבושת?

ה. בייש ילד קטן – האם חייב בבושת? (פו)

א. לר"מ אין חילוק אלא שמין את כולם כבני חורין שירדו מנכסיהם. לר"ש – עשירים שמין אותם כב"ח שירדו מנכסיהם, ועניים – כפחותים שבהם. לר' יהודה – כל אחד כפי מה שהוא. ולר' עקיבא (צ:): אפי' העני

שבישראל רואין אותו כב"ח שירד מנכסיו.

ב. כן. (ואפילו לר' יהודה. תוס').